

Herrer, denne Indvending har Intet at betyde, thi Alt, hvad der er en Fortolkning af Grundloven, naar denne Fortolkning er kommen tilveie paa den før grundlovmæssige Forandringer bestemte Maade, enhver saadan Fortolkning af Grundloven, som kommer tilveie ad den simple Lovgivningsvei, den kan ad samme Vei igjen ophæves. Der er Ingen, som kan paaastaae, at fordi vi antog Forslaget under Nr. 1 paa Afstemningslisten, og Thinget saaledes erklærede, at Indskrænkningens Bortfalden følger umiddelbart af Grundloven, at der derfor skulde være Noget til Hinder for, at vi, naar vi mødes her i October Maaned, kunde erklære det Modsatte og forandre den Fortolkning, vi nu gave. For at en Fortolkning af Grundloven skal faae Grundlovshellighed, er det nemlig nødvendigt, at den antages paa samme Maade, som er foreskrevet for Forandringer i selve Grundloven; og det har saaledes ingen praktisk Betydning, om man antager det One eller det Andet. Der er fremdeles blevet anført, at det skulde være den største Ære for vor Grundlov, at denne Indskrænkning bortfaldt af sig selv uden at nogen særlig Lovbestemmelse blev nødvendig. Jeg kan ikke skjønne, at den Ære er saa stor, og at den bliver enten mindre eller større, efter som Indskrænkningen bortfalder enten paa en middelbar eller umiddelbar Maade, enten Grundloven er Moder eller Stammoder til, at den bestaaende Indskrænkning bortfalder. Grundloven skal være Stammoder til alle gode Love, og det er den største Ære, som kan vederfares Grundloven, at den bliver Roden til en Stamme, til et Afkom af gode Love. Jeg troer derfor aldeles ikke, at Grundlovens Ære lider det mindste Skaar ved Bortfaldelsen af den Indskrænkning i fremmede Mosaiters Afgang, til at tage Ophold her i Landet, om end Bortfaldelsen kun skeer paa en middelbar Maade ved en særegen Lovbestemmelse. Og, mine Herrer, lad det derhos være mig tilladt atter at bringe i Erindring, hvad jeg allerede ved den første Behandling berørte, at vi jo ikke ere eneældige Herrer over hvad der skal være Lov, at der er et andet Thing, som ligesaavel som vi er udgaet af Folket, som har samme folkelige Oprindelse, som har den samme Magt og Myndighed som vi, og at der ender

ligt over begge Thingene ståer en Konge, som ogsaa deeltager i den lovgivende Myndighed, at det derfor i Sandhed ikke er tilstrækkeligt, at vi her fortolke en Lov paa en vis Maade, men, at der maa være Enighed mellem alle disse Statsmagter, for at Fortolkningen kan faae Gyldighed i det virkelige Liv. Dersom vi derfor ikke gaar ind paa Lovforslaget, saa have Ministrene jo erklæret, at de ifølge deres Ansuelser maae ansee Indskrænkningen for ikke at følge af Grundloven; og saaledes kan det altsaa håndes, at vi af altfor stor Kjærlighed til Grundloven — en saa stor Kjærlighed, at vi sole os generede ved, at Noget ikke følger umiddelbart, men kun middelbart af Grundloven —, let kunde blive Marsag til, at denne Indskrænkning kunde vedblive at bestaae. Jeg troer ogsaa, at den foreslaaede Fremgangsmaade vilde være i Strid med en anden, Thinget for nyligt har fulgt. Det ærede Thing vil nemlig erindre, at, da den høitagne Kultusminister havde erhvervet en for nyligt her omhandlet Kongl. Resolution, som af mange af Thingets Medlemmer ikke ansaaes for at være i Samklang med Grundloven, saa gik man en anden Vei. Der blev stillet en Interpellation til ham, om han ikke vilde forelægge et Lovudkast, hvorved det i Resolutionen omhandlede Forhold kunde blive ordnet i Dvereenstemmelse med Grundloven; dette lovede den ærede Minister, og derefter lader det ikke til, at man vil slaae ind paa nogen anden Vei for at faae Resolutionen forandret. Men, mine Herrer! naar vi nu see, at den høitagne Justitsminister kommer og gjør det frivilligt, som den høitagne Kultusminister er bleven formaaet til ved vore Bønner, saa forekommer det mig, at det ikke kan være Ret at bruge een Fremgangsmaade med Hensyn til den ene af disse Ministre og en anden med Hensyn til den anden. Mig synes, at, naar Justitsministeren strax frivilligt opfylder vort Ønske, saa skulle vi ikke, om jeg saa maa sige, byde ham en anden Behandling, end vi have budt den anden ærede Minister, som opfylder Ønsket, idet han bevæges ved vore Bønner. Jeg skal derfor tillade mig at understøtte det Forslag, som er stillet under Nr. 7 af Rigsdagsmanden for Præsto Amts 2det District